

Elengedve

- Tenisz helyett piálunk? – kérdezte Péter a barátjától, aki előtt négy pohár whisky sorakozott.
- Van egy kis magánéleti problémám – kezdte Tamás.
- Neked nincs is magánéleted!
- Ahogy a nem túl művelt ügyfeleim mondanák. Pofa be! – intett az ujjával Tamás.
- Értettem! Ezt a kifinomult stílust, remélem nem a jogi karon tanultad.
- A nőhöz kapcsolódik, akit bemutattál.
- Legalább húsz nőt mutattam be az elmúlt tíz évben – ingatta a fejét Péter.
- Barbaráról beszélek.
- Ajjaj! A vörös démon. Nem csak gyönyörű, de okos is lehet, ha még két hónap se kellett neki, máris rájött, hogy egy halott feleség emlékével nem tud versenyezni – biccentett elismerően Péter.
- Ezt már legalább százszor mondtad, de most nem erről van szó – emelte fel a hangját.
- Kezd érdekes lenni. Hozok én is egy whiskyt, mivel neked négy is van.
- Kettő a tiéd – tolta Tamás elé. – Elveszítettem a nyakláncom!
- Várjál! Azt a nyakláncot!?
- Igen, azt!
- Amelyikre a feleséged jegygyűrűje volt felfűzve? Amelyiket soha nem vetted le? Amely világhosszá tette a hölgy ismerőseidnek, hogy nem léphetnek a helyébe? – sorolta Péter.
- Igen azt! Valahol kiesett a nyakamból. Azt hittem megőrülök! Feltúrtam az irodát, a lakást, a kocsit. Végig néztem az utcát, a parkolót ahol aznap jártam, de eltűnt a gyűrűvel együtt. A láncot leszarom, de a gyűrű! Azt hittem, a feleségem bosszúja a túlvilágról Barbara miatt. De ő sosem tenne ilyet. Inkább mintha azt üzenné, engedj el, lépj tovább, ez a nő imád téged!
- Tizenöt éve halt meg ugye? – érdeklődött Péter.
- Igen, a Margit-szigeten húztam az ujjára, és a halála után tettem a nyakamba.
- Én nem hiszek a túlvilági dolgokban – rázta a fejét Péter.
- Három napja, amikor ismét a gyűrűt kerestem, az egyik fiókban a kezembe akadt az az elmosódott kép, ami az Adrián készült. Az élesekét mind törölte a gépből, mert csont és bőr volt. Akkor már nagy fájdalmai voltak, áttétek mindenhol, de nagyon akarta, hogy még utoljára elutazzunk. Órákig nézte a tengert, és megígértette velem, hogy a temetés után el fogom engedni, és élem tovább az életet. Azóta nem is láttam a képet, most meg előkerült a semmiből. Hosszú vívódás után, ma felnagyítottam, lamináltattam. Ahol a szigeten harminc éve eljegyeztem, felcsavaroztam egy fára, hogy velem legyen. Köveket dobáltam a folyóba, majd lehúztam a saját karikagyűrűmet, megcsókoltam és behajítottam a Dunába. Örökre elengedtem. Sokáig nézték a poharakat, majd Péter törte meg a csendet.
- Hu! Hozok még egy üveg whiskyt.

Kovács Tibor